

nedsat, vil arbejde paa Grundlag af og i Overensstemmelse med de Anskuelser, som ere raadende i en meget stor Del af Venstre i denne Sal, og som sikkert ogsaa ere raadende i meget store Dele af Venstre Landet over, nemlig at den sikreste og mest betryggende Maade at ordne vort Forsvarsvæsen paa under Hensyn til vort lille Lands Beskaffenhed er, at vort Land bliver erklæret for en neutral Stat, saa er jeg aldeles forvisset om, at saa vil det ogsaa være muligt for os at spare ikke saa ganske lidt i vore ordinære militære Udgifter. Det vil da være muligt for os, ikke som i de senere Aar, hvor Venstre har maattet strides med Højre om disse Spørgsmaal, at knibe et halvt eller et Par Hundrede Tusinde, men at spare Millioner, selv om det ikke bliver mange.

Der er jo talt ikke saa lidt om Statsbanerne og deres Drift, og der staar det for mig som aldeles givet, at Banernes Funktionærer bør have en Løn, som de kunne leve pænt og ordentlig af. Men ved Siden deraf vil jeg henstille til den højtærede Ministers og det høje Tings Overvejelse, om der ikke var en Mulighed for at spare ikke saa faa af disse Funktionærer. Jeg mener, at vi kunne indskrænke det Antal Funktionærer, som ere beskæftigede ved vore Statsbaner, i ikke saa ganske lille Udstrækning. Det vilde sikkert ogsaa betyde en Besparelse. Dernæst har der været talt en Del om Takstforhøjelsen. Min Opfattelse af dette Spørgsmaal er, at den mest demokratiske Ordning maa være, at Taksterne ere saa høje, at de Kapitaler, Staten har indstaaende i Jernbanerne, blive forrentede nogenlunde. Og jeg skal sige hvorfor. Fordi kun paa den Maade lader det sig gøre at faa det lavet saadan, at de Folk, som benytte Banerne, komme til at betale. Naar vi skulle se paa hele Befolkningen, kan det ikke nægtes, at det er de bedrestillede Samfundslag, der i størst Udstrækning benytte Banerne; de fattige i Land og By, som benytte Banerne, ere kun faa Procent. Derfor mener jeg, det er et demokratisk Krav, at disse Kapitaler skulle i alt Fald nogenlunde forrentes. Jeg vil derfor anse det for rimeligt at forhøje Persontaksterne for de lange Rejser, eventuelt i Forbindelse med en Ekstrabetaling for Benyttelse af Ekspres-tog. Jeg gaar nemlig ud fra, at det meget godt kunde lade sig arrangere uden stor Vanskelighed for Personalet, og jeg gaar paa den anden Side ud fra, at de Folk, hvis Tid er saa kostbar, at de maa benytte

de hurtige Tog, ogsaa have Raad til at betale en Smule derfor.

Det ærede Medlem for Aalborg Amts 3die Valgkreds (J. Jensen) omtalte forleden Dag de vestindiske Øer og Forholdene derovre. Jeg føler mig heller ikke i særlig Grad tiltalt af Tanken om, at vi skulle skille os ved disse Øer. Jeg tror heller ikke, at det skal være nødvendigt, at disse Besiddelser vedblivende bringe Statskassen Tab. Jeg skal tillade mig at gengive, hvad en Mand, som har været bosiddende derovre, har fortalt mig. Han siger, at for ham staar det saaledes, at Øerne ere i Besiddelse af meget store Rigdomskilder — derom er der ingen Tvivl. At de desuagtet give et saa daarligt Resultat for den danske Stat, skyldes i temmelig stor Udstrækning den Ulyst, der er hos danske Forretningsfolk til at nedsætte sig derovre. I den Tid, han har været der — nu er det adskillige Aar siden, han kom tilbage — var det hovedsagelig Tyskere, Englændere og Amerikanere, som dreve Forretning derovre. Men disse Forretninger ere af saadan Art og saa indbringende, at de paagældende, efter at have opholdt sig derovre i nogle faa Aar, kunde rejse hjem som formuende Mænd. Denne Mand gik ud fra, at naar der i større Udstrækning var bosat danske Forretningsfolk derovre, vilde Landets Rigdomme komme Moderlandet til gode om end ad indirekte Vej, og samtidig blev der lettere Adgang for den danske Stat til at faa paalidelig Oplysning om, hvordan Forholdene egentlig ere derovre. Det, jeg her har fremdraget, er naturligvis kun en enkelt Mands Skøn, men da jeg har tænkt, at en hel Del af det vistnok var saa temmelig rigtigt, har jeg ment det rigtigt at fremdrage det ved denne Lejlighed for maaske at bidrage til en bedre Forstaaelse af dette Punkt.

Der er et enkelt lille Spørgsmaal, jeg har Lyst til at omtale endnu. Det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds (Blem) henstillede til Landbrugsministeren, om han ikke vilde fremkomme med Forslag til Lov om Handel med fremmede Varer som Fedt, Smør, Flæsk og Æg, for at ikke disse Varer kunne sælges som danske Varer. Jeg mener, det vilde være ret betimeligt at faa en saadan Lov gennemført, men da den ærede Landbrugsminister har stillet sig ret velvillig i sit Svar forleden Dag, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa.

Til Slutning vil jeg ganske kort sammenfatte mit Syn paa en forsvarlig økono-